

โรคไขคอตีบ (Diphtheria)

ในปี 2532 มีรายงานไขคอตีบ จำนวน 87 ราย คิดเป็นอัตราป่วย 0.16 ต่อแสนประชากร ซึ่งเป็นอัตราป่วยที่ต่ำที่สุดที่นับตั้งแต่มีรายงานผู้ป่วย ในจำนวนนี้มีผู้ป่วยตาย 12 คน คิดเป็นอัตราป่วยตายร้อยละ 13.76 ซึ่งสูงกว่าทุกปี พบรายงานผู้ป่วยมากในช่วงเดือนมิถุนายน – สิงหาคม สูงสุดในเดือนกรกฎาคม เหมือนกับปีที่ผ่านมา กลุ่มอายุ 0 – 4 ปี มีอัตราป่วยสูงสุด (0.76 ต่อแสนประชากร) รองลงไปได้แก่ อายุ 5 – 9 ปี (0.62) 10 – 14 ปี (0.08) และ 15 ปีขึ้นไป (0.0001) ตามลำดับ ทุกกลุ่มอายุมีแนวโน้มของอัตราป่วยลดลง แต่ลดช้าในกลุ่มอายุน้อย อัตราป่วยเพศชายต่อเพศหญิงเท่ากับ 1 : 1.5 เมื่อพิจารณารายภาค พบว่าภาคใต้มีอัตราป่วยสูงสุด (0.33 ต่อแสนประชากร) รองลงไปเป็นภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (0.21) ภาคกลาง (0.09) และภาคเหนือ (0.05) และอัตราป่วยรายจังหวัดระนอง มีอัตราป่วยสูงสุด (1.79 ต่อแสนประชากร) รองลงไป ได้แก่ ยะลา (0.87) สุรินทร์ (0.87) บุรีรัมย์ (0.64) แม่ฮ่องสอน (0.59) สมุทรสาคร (0.58) ส่วนจังหวัดที่ไม่มีรายงานผู้ป่วย ในปีนี้มี 36 จังหวัด โดยจังหวัดสิงห์บุรี ไม่มีรายงานผู้ป่วยติดต่อกันมา 4 ปี และจังหวัดอ่างทองไม่มีรายงานผู้ป่วยติดต่อกัน 3 ปีแล้ว

ผลจากการให้วัคซีนป้องกันโรคไขคอตีบ ตั้งแต่ปี 2520 เป็นต้นมา ยังผลให้อัตราป่วยโรคไขคอตีบของประเทศไทยลดลงเรื่อยๆ จากที่มี 5.27 ต่อแสนประชากร ในปี 2520 เหลือ 0.16 ในปีนี้มีอัตราความครอบคลุมของวัคซีนป้องกันไขคอตีบครบ 3 เข็ม ในเด็กอายุต่ำกว่า 1 ขวบ เท่ากับ 74.35% และกระตุ้นในเด็กวันเรียนได้ 74.14 % ซึ่งหากสามารถเพิ่มอัตราความครอบคลุมของวัคซีน ให้ครบตามเป้าหมายก็น่าจะลดอัตราป่วยลงได้มากกว่านี้